

Gorssel in de winter

Op de langste laan in Gorssel betrokken we een maand lang een huis van een relatief bescheiden omvang, dat enerzijds ouderwets aandeed en anderzijds moderne elementen bevatten die het leven veraangamen. Veel aarde- tinten en hout waren terug te vinden in vloeren, kozijnen en kasten en een gezellige haard midden in de woonkamer met een doorzonconstructie waardoor je overal het knappende haardvuur kon zien. Geen kleden op de grond; alles erg praktisch qua onderhoud. Twee grote jachthonden van het soort Rhodesian Ridgebacks vulden met hun enorme gestalten dit huis.

Een huwelijk in Australië van een van de kinderen van de eigenaren van het pand, vormde de reden voor een tijdelijk verblijf in den vreemde. Na dit huwelijk zouden ze nog een aantal plaatsen aangaan mbv een gehuurde camper.

De 'manden' van de honden waren door hen zelf getimmerd in de vorm van verrijdbare bakken. Op een strategische plek in het huis stonden deze gebroederlijk naast elkaar. De een wat groter dan de andere, want het mannetje had meer ruimte nodig. Niet alleen was er plek voor de honden. Een grote hamer hing onopvallend in de keuken als ornament met een bijzonder doel. Het prikkelde onze fantasie en ik bedacht me dat zo'n wapen net zo gemakkelijk tegen de eigenaren zelf gebruikt zou kunnen worden, een onaantrekkelijk idee.

De honden waren goed opgevoed en de serie commando's kenden we algauw uit ons hoofd. Aanvankelijk wat lacherig deden we mee aan het ritueel van het eten, zoals de baasjes dat voorstonden te doen. De honden moesten eerst zitten, dan werden de gevulde bakken op een speciale verhoging neergezet om vervolgens met een sierlijke buiging met handgebaar de honden uit te nodigen voor het diner. 's Morgens brokken en 's middags een kiloworst die in tweeën werd gesneden; voor het mannetje een iets grotere portie. Soms voegden we wat karnemelk aan de brokken toe als het mannetje deze bekende hap wel voor gezien hield. Het vrouwtje deed er nooit moeilijk over, die had altijd wel trek. Een beetje variatie in het eten is ook een hond welgevallig meenden we en zo nu en dan kwamen we daaraan tegemoet. Bovendien vroegen we ons af of hondenbrokken in het algemeen wel alle behoeftes dekken. Waar komt die snaailust vandaan? Was het 'snoepen' of behoefte aan andere voedingsstoffen, vroegen wij ons menigmaal af.

Voor onbeheerd eten op tafel of het hoge aanrecht achterlaten werden we van tevoren reeds gewaarschuwd. Dat je het eerst moet ervaren voordat je je deze attitude eigen maakt bleek alras. Al de tweede oppasdag hadden we ons leergeld terugverdiend. Een heel brood op tafel was in een mum van tijd verdwenen toen we even niet opletten waarna we het in andere vorm terugvonden op de vloer. Het snaaien was niet goed gevallen bleek wel..

Niet alleen de honden moesten worden gevoederd. Er was een heel buitenleven, waar ieder dier op zijn wenken moest worden bediend. De eekhoorn had weer andere behoeftes dan de grote bonte specht etc. Op verschillende plekjes moest het passende voer worden neergelegd of worden opgehangen. Vanuit het keukenraam konden we de daarop volgende smikkelpartijen volgen. In stilte was je in dit huis nooit alleen.

Hoewel de honden in huis een zekere lauwheid tentoonspreidden zag je daarvan, na een tijd afwezig te zijn geweest, niets van terug. Het is verrassend te zien hoe snel honden

zich hechten aan een nieuwe baas. Bij ieder oppashuis met hond viel ons dat op. Een variant op de uitdrukking “wiens brood men eet, wiens woord men spreekt”? Deze gevoelige honden, die als partner dienden worden behandeld, hadden geen stemverheffing nodig, want dat werkte averechts. Commando's moesten duidelijk en gedecideerd worden gegeven vanuit een natuurlijk overwicht; een probleem als je dat van nature niet hebt. Lukte het wel dan kreeg je er veel gezelligheid en aanhankelijkheid voor terug. De spiegel hielden ze je wel voor. 'Wie traint wie' is een vraag die zich al gaandeweg aandient.